

DE VLAAMSE MINISTER VAN WELZIEN, VOLKSGEZONDHEID, GEZIN EN ARMOEDEBESTRIJDING

MEDEDELING AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: Grondwettelijk Hof – rolnummer 7297 – het beroep tot vernietiging van de artikelen 21, eerste lid, 22 en 24 van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg

Samenvatting

Deze mededeling betreft een kennisgeving aan de Vlaamse Regering van het beroep tot vernietiging van de artikelen 21, eerste lid, 22 en 24 van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg en van de beslissing om niet tussen te komen in de procedure.

Bijlage: kennisgeving van 4 december 2019 van de griffie van het Grondwettelijk Hof

1. Voorafgaand

De griffier van het Grondwettelijk Hof stelde de heer minister-president van de Vlaamse Regering bij brief van 4 december 2019 in kennis van het beroep tot vernietiging van de artikelen 21, eerste lid, 22 en 24 van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg, ingesteld door Cristina Manuela Hubert en de bvba Hubert-Vision.

De Vlaamse Regering beschikt over 45 dagen, vanaf de ontvangst van voormelde brief, om eventueel – bij ter post aangetekende zending – een memorie betreffende het beroep tot vernietiging in te dienen. Die termijn verstrijkt in casu op 20 januari 2020.

2. Tussenkomen van de Vlaamse Regering bij het Grondwettelijk Hof

Gelet op de brief van de griffier bij het Grondwettelijk Hof rijst de vraag of de Vlaamse Regering in deze hangende procedure wil tussenkomen.

In uitvoering van omzendbrief VR 2009/23 van 16 januari 2009 betreffende het Grondwettelijk Hof beslis ik om niet tussen te komen in deze procedure bij het Grondwettelijk Hof en wel om de volgende redenen:

Het beroep vraagt de vernietiging van de artikelen 21, eerste lid, 22 en 24 van de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg. Deze bepalingen regelen de

verplichte deelname van artsen, verpleegkundigen, tandartsen, vroedvrouwen, apothekers, kinesitherapeuten, klinisch psychologen en klinisch orthopedagogen aan de permanentie die voor hun gezondheidszorgberoep wordt georganiseerd. Het betreft een onderdeel van de reglementering van de gezondheidszorgberoepen.

De reglementering van de gezondheidszorgberoepen is een belangrijk onderdeel van de uitoefening van de geneeskunde, waarvoor de federale overheid residuair bevoegd is. Het Grondwettelijk Hof heeft dat federale karakter meermaals bevestigd in zijn rechtspraak (zie onder meer GwH 18 december 1996, nr. 81/96, B.4.2 en GwH 21 maart 2007, nr. 48/2007, B.5.2.) en ook in de parlementaire stukken van de bijzondere wet van 6 januari 2014 met betrekking tot de Zesde Staatshervorming wordt de federale bevoegdheid herhaald (zie Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 43 en 45).

Zie REYBROUCK, K., en SOTTIAUX, S., De federale bevoegdheden, Antwerpen, Intersentia, 2019, 349: "Het komt bijgevolg aan de federale overheid toe om regels aan te nemen over de toegang tot een medisch of paramedisch beroep, en om de uitoefening van de medische activiteiten afhankelijk te stellen van een erkenning of registratie. Deze bevoegdheidsgrond omvat ook de bevoegdheid voor het reglementeren van de handelingen die de gezondheidszorgbeoefenaars kunnen stellen. De federale overheid heeft deze bevoegdheid uitgeoefend middels de voormelde gecoördineerde wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen."

Ingevolge de zesde staatshervorming beschikken de gemeenschappen wel over een aantal bevoegdheden die betrekking hebben op de gezondheidszorgberoepen. Artikel 5, §1, I, eerste lid, 7°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen beperkt die bevoegdheden in de eerste plaats echter tot de erkenning (met naleving van de door de federale overheid bepaalde erkenningsvoorwaarden) en de contingentering (rekening houdend met het globale aantal dat de federale overheid per gemeenschap jaarlijks kan vastleggen). Ook de bevoegdheid van de gemeenschappen voor de organisatie van de eerstelijnsgezondheidszorg en de ondersteuning van de gezondheidszorgberoepen van de eerste lijn op basis van artikel 5, §1, I, eerste lid, 6° van voormelde bijzondere wet doet geen afbreuk aan de federale bevoegdheid voor de uitoefening van de geneeskunde en de reglementering van de gezondheidszorgberoepen (zie Parl.St. Senaat 2012-13, nr. 5-2232/1, 39 en Adv.RvS nr. 57.383/VR/3 van 27 mei 2015, 4-7). Sinds de zesde staatshervorming zijn de gewesten ook bevoegd voor de vestigingsvoorwaarden, maar in een uitzondering op die overheveling van bevoegdheden werd voorzien voor de voorwaarden voor toegang tot gezondheidszorgberoepen (zie artikel 6, §1, VI, vijfde lid, 6° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen).

De bevoegdheid van de federale overheid in deze zaak staat bijgevolg niet ter discussie.

De afloop van deze procedure heeft op het eerste gezicht geen gevolgen voor de gemeenschappen. Mocht het Grondwettelijk Hof oordelen dat de federale bepalingen, waarop het beroep tot vernietiging betrekking heeft, grondwettelijke regels zouden schenden, dan komt het uitsluitend aan de federale overheid toe om beleidskeuzes te maken in deze materie na afloop van de procedure voor het Grondwettelijk Hof.

De Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding,

Wouter BEKE